

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 A 23/2021 - 9,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 A 23/2021 - 9, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 A 23/2021 - 9, **se zamítá.**
- III. Výroky I., IV. a V. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 A 23/2021 - 9, **se zrušují** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal určení, že nařízení žalované č. j. VS-88414-3/č. j. -2020-800040-INFZ, které bylo vydáno na podkladě usnesení vlády České republiky ze dne 13. 3. 2020, č. 204, je od nabytí právní moci rozsudku neplatné a neúčinné. Dále požadoval, aby soud uložil žalované povinnost umožnit návštěvu ve vazebních věznicích, věznicích a ústavech pro výkon zabezpečovací detence v souladu s platnými právními předpisy pro výkon vazby, odnětí svobody i

zabezpečovací detence, a to od nabytí právní moci rozsudku. Rovněž se domáhal toho, aby soud určil, že usnesení vlády České republiky ze dne 13. 3. 2020, č. 204, je pro kolizi s ústavním pořádkem České republiky od 15. 2. 2021 neplatné a neúčinné. Konečně požadoval, aby soud žalované uložil povinnost nahradit mu řádné termíny návštěv od 15. 2. 2021 do současnosti, které v důsledku nezákonné rozhodovací činnosti žalované nebyly provedeny, a to nejpozději do tří měsíců od nabytí právní moci rozsudku. Podle žalobce bylo prodloužení nouzového stavu po dni 21. 2. 2021 protiústavní, čímž příslušné krizové opatření ztratilo právní podklad. Současně se žalobce domáhal vydání předběžného opatření, jímž bude do doby vydání rozhodnutí ve věci samé pozastavena platnost nařízení žalované a žalobci bude umožněno přijímat návštěvy ve věznici. Rovněž tak žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro žalobní řízení.

[2] Městský soud o žalobě rozhodl usnesením ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 A 23/2021 - 9, tak, že žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků (výrok I.), neustanovil mu k ochraně jeho práv zástupce z řad advokátů (výrok II.), odmítl návrh na vydání předběžného opatření (výrok III.), odmítl žalobu (výrok IV.) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok V.).

[3] Neosvobození od soudních poplatků městský soud opřel o skutečnost, že žalobce u tohoto soudu jen v období let 2017 až 2020 vedl celkem 315 sporů. Osvobození od soudních poplatků přitom nemá být institutem umožňujícím osobám s nízkými příjmy vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž má zajistit, aby v případech, kdy tyto osoby nemají dostatek prostředků, a přitom je na místě, aby soudní spor vedly (neboť jde o věci skutečně se dotýkající jejich životní sféry), jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně. Takovou povahu však předmětný spor nemá. Dalším důvodem k nevyhovění žádosti žalobce byla podle městského soudu skutečnost, že podaný návrh zjevně nebude úspěšný.

[4] Návrhu na ustanovení zástupce městský soud nevyhověl, jelikož žalobce nesplňoval podmínky pro osvobození od soudních poplatků a navíc je vystudovaný právník, který až do svého uvěznění působil jako advokát.

[5] Důvodem pro odmítnutí samotné žaloby byla skutečnost, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu nelze ve vydání krizového opatření vlády spatřovat nezákonný zásah, proti němuž by bylo možné brojit žalobou ve správním soudnictví. V důsledku toho není splněna podmínka pro vedení řízení o zásahové žalobě, která tak musí být podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta.

[6] Návrh na vydání předběžného opatření musí podle městského soudu sdílet osud samotné žaloby. Pokud tedy byla žaloba odmítnuta, bylo nutné odmítnout i návrh na vydání předběžného opatření.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl zmatečnost postupu městského soudu, který jedním rozhodnutím posoudil všechny procesní i hmotněprávní otázky, čímž zatížil soudní řízení

pokračování

vadou. Z napadeného usnesení je dále evidentní, že městský soud nezkoumal jeho majetkové poměry, a přesto dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení zástupce. Odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření bylo zcela formální. Stěžovatel rovněž zopakoval své námitky vůči krizovému opatření vlády a nařízení žalované, která podle něj nezákonně zasahují do jeho práv, porušují zákon o výkonu trestu odnětí svobody a neopírají se o žádný zákonný titul. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Současně kvůli uvedeným pochybením požádal o prikázání věci k projednání a rozhodnutí jinému senátu.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že sdílí závěry vyslovené městským soudem. Ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně možnosti nepřiznat osvobození od soudních poplatků osobám, které tento institut zneužívají. Dále ohledně výroku II. napadeného usnesení uvedla, že stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání a je bývalým advokátem. Ve vztahu k výroky III. a IV. napadeného usnesení poukázala na judikaturu městského soudu, podle níž správní soudy nemají pravomoc nařídít věznicím umožnění návštěv vězňů v rozporu s krizovým opatřením vlády České republiky, neboť tím by fakticky došlo k jeho zrušení. Návrh na vydání předběžného opatření pak musí kvůli své akcesorické povaze sdílet osud samotné žaloby.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výroku III. napadeného usnesení městského soudu, jimiž byl odmítnut návrh na vydání předběžného opatření, není přípustná, neboť se v tomto rozsahu jedná toliko o rozhodnutí smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., které je podle své povahy dočasné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, publikované pod č. 762/2006 Sb. NSS). Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výroku III. usnesení městského soudu odmítl podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou. Ve zbylém rozsahu shledal kasační stížnost přípustnou.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal zbývající výroky napadeného usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel uplatnil námitky, které odpovídají důvodům kasační stížnosti uvedeným v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že byly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou zmatečnosti napadeného usnesení, k níž mělo dojít kvůli tomu, že městský soud rozhodl o procesních i hmotněprávních otázkách v jednom rozhodnutí.

[16] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 5. 2021, č. j. Ars 3/2019-43, uvedl, že usnesení krajského soudu o neosvobození od soudního poplatku není rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost proti němu je přípustná. Nevyhoví-li krajský soud zcela žádosti o osvobození od soudního poplatku, musí vyčkat marného uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení a v případě jejího podání i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o ní, než případně zastaví řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Skončí-li pak řízení před krajským soudem před tím, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků v tomto řízení, nesmí Nejvyšší správní soud odmítnout tuto kasační stížnost pro nedostatek podmínek řízení dříve, než buď marně uplyne lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, jímž řízení před krajským soudem končí, nebo (v případě podání takové kasační stížnosti) než o ní Nejvyšší správní soud rozhodne. V kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku lze uplatnit námitku nezákonnosti předchozího usnesení krajského soudu o neosvobození od soudního poplatku za podmínky, že důvodem, pro nějž nedošlo k řádnému přezkumu usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků na základě kasační stížnosti podané proti němu, bylo pochybení v předchozím postupu soudů. Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, který byl publikován pod č. 108/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že také proti rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce je kasační stížnost přípustná, a nejedná se tak ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. o rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. I v takovém případě by tak měl krajský soud přiměřeně postupovat podle závěrů vyslovených rozšířeným senátem ve věci sp. zn. Ars 3/2019 a před vydáním konečného rozhodnutí ve věci vyčkat na marné uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti proti usnesení o nevyhovění žádosti o ustanovení zástupce, případně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o ní.

[17] Městský soud tedy pochybil, když po nepřiznání osvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce nevyčkal na konec lhůty pro podání kasační stížnosti proti těmto rozhodnutím a společně s nimi ve stejném usnesení žalobu odmítl. Nicméně v tomto postupu nelze spatřovat zmatečnost žalobního řízení, neboť k ní podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. dochází jen v případech chybějících podmínek řízení, rozhodování vyloučeným soudcem, nesprávného obsazení soudu, nebo rozhodnutí v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Rovněž tak se nejedná o vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť Nejvyšší správní soud

pokračování

může v rámci řízení o kasační stížnosti proti odmítnutí žaloby posuzovat i zákonnost výroků o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce učiněných ve stejném usnesení, jak vyplývá ze zmíněného usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2021, č. j. Ars 3/2019 - 43. V důsledku uvedené nesprávnosti tedy stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech. Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

[18] Nejvyšší správní soud dále považuje za správný výrok II. napadeného usnesení městského soudu o neustanovení zástupce z řad advokátů pro žalobní řízení stěžovateli. Ten totiž disponuje vzděláním v oboru práva, které je podmínkou pro výkon advokacie. Jedná se tedy o osobu splňující i podmínky vyplývající z § 105 odst. 2 s. ř. s., a proto u něho zastoupení advokátem v řízení o žalobě nebylo potřebné. Tato skutečnost byla dostatečným důvodem pro nevyhovění žádosti o ustanovení zástupce, a proto dále zmíněná nesprávnost závěru o nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků, o který městský soud výrok II. napadeného usnesení také opřel, nemůže mít vliv na jeho správnost. Uvedený výrok napadeného usnesení je tak zákonný a v tomto ohledu není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud se následně zabýval kasační námitkou o nesprávnosti výroku I. napadeného usnesení, jímž městský soud stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků, neboť dospěl k závěru, že tohoto práva zneužívá k vedení mnoha soudních sporů ve věcech, které se nedotýkají jeho životní sféry, jako je tomu i v projednávané věci.

[20] Městskému soudu je nutné dát za pravdu v tom, že stěžovatel vede velké množství správních a následně soudních řízení, a to zpravidla týkajících se práva na přístup k informacím. U naprosté většiny těchto řízení přitom lze oprávněně mít za to, že se jejich podstata bezprostředně nedotýká stěžovatelovy životní sféry. Umožnit vedení takových řízení přitom zjevně není smyslem práva na soudní ochranu a stěžovateli tak v nich nenáleží právo na osvobození od soudních poplatků, a to bez ohledu na jeho osobní a majetkovou situaci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2021, č. j. 7 As 101/2011 - 66, a ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91).

[21] Předmět řízení v nyní projednávané věci se však od naprosté většiny ostatních stěžovatelem vedených řízení výrazně liší. Ten je totiž osobou ve výkonu trestu odnětí svobody a zákaz návštěv ve věznici má zjevně bezprostřední a zásadní dopad do jeho osobní sféry. Není přitom možné odeprít stěžovateli soudní ochranu ve věci, v níž jsou skutečně dotčena jeho základní práva, jen proto, že práva na soudní ochranu v minulosti opakovaně zneužíval. Na základě dále zmíněné argumentace se nelze ztotožnit ani se závěrem městského soudu o zjevné neúspěšnosti podané žaloby.

[22] Ani jeden z důvodů, o něž městský soud opřel nepřiznání osvobození od soudních poplatků, tak neobstál. Za uvedené situace je zapotřebí výrok I. napadeného usnesení městského soudu považovat za nezákonný, takže v tomto ohledu je naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval zákonností výroku IV. napadeného usnesení o odmítnutí žaloby. Ten opřel městský soud o judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle níž krizová opatření vlády vydaná za nouzového stavu nepodléhají

přezkumu ve správním soudnictví, a to ani jako opatření obecné povahy, ani v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem. Městský soud se v této souvislosti dovolával zejména usnesení, jímž byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předložena k rozhodnutí věc sp. zn. 9 As 264/2020, která řešila obdobnou otázkou v kontextu krizového opatření, jímž byly uzavřeny základní školy. V této věci vydal rozšířený senát dne 30. 6. 2021 pod č. j. 9 As 264/2020 - 51 rozsudek, v němž dospěl k závěru, že „zakázala-li vláda krizovým opatřením vydaným podle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení (krizový zákon), osobní přítomnost žáků na vzdělávání v základní škole, nelze pro účely řízení o zásahové žalobě považovat za původce zásahu spočívajícího v neumožnění prezenční výuky základní školu (§ 83 s. ř. s.). Účinky bezprostředně plynoucí z právního předpisu nemohou představovat přímé zkrácení na právech jednotlivce ve smyslu § 82 s. ř. s.“.

[24] Výše uvedené závěry však do značné míry vycházely ze specifického postavení základní školy jakožto instituce, proti které žaloba směřovala. Rozšířený senát totiž ve svém rozsudku uvedl, že „ve správním právu je běžné, že správní orgány nezřídka zasahují do práv v návaznosti na jednoznačná pravidla stanovená v právních či vnitřních předpisech nebo interních instrukcích, ovšem poprvé jednotlivce na právech zkrátí právě až onen zásah, nikoli právní či interní norma. Při určení původce zásahu tudíž nejde o to, že škola neměla na výběr a musela prezenční výuku ukončit. Není podstatné, zda škola měla či neměla nějakou diskreci. Podstatné je, že v situaci, kdy vláda nařídila krizovým opatřením distanční výuku, respektive zakázala osobní přítomnost žáků na výuce, není škola správním orgánem, který by žáky zkracoval na právech. Ve skutečnosti je totiž v takové situaci rovněž škola osobou, jejíž práva a povinnosti jsou přímo dotčena krizovým opatřením.“ I rozšířený senát tedy v obecné rovině připustil, že se správní orgán může dopustit nezákonného zásahu tím, že jedná na základě nezákonného (či protiústavního) právního předpisu, i když nemá žádný prostor pro uvážení. Důvodem pro rozhodnutí ve věci řešené rozšířeným senátem přitom nebyla skutečnost, že by nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žáků na vzdělání, nýbrž to, že vzhledem ke specifické povaze základní školy ji nelze považovat za původce zásahu, ale spíše za subjekt, který byl tímto zásahem rovněž dotčen.

[25] Tato argumentační linie však v projednávané věci nepřichází v úvahu. U vězeňské služby totiž oproti základní škole nelze vůbec uvažovat o tom, že by vůči vězňům nevystupovala ve vrchnostenském postavení. Důvody, které rozšířený senát vedly k závěru, že pokud základní škola akceptuje omezení stanovená krizovým opatřením, nelze na ni hledět jako na původce zásahu, se tedy v projednávané věci neuplatní. Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za nutné připomenout, že trest odnětí svobody představuje vůbec nejprísnější možný ukládaný trest, jehož výkon je spojen se zcela zásadním zásahem do práv odsouzených. Zákaz návštěv v průběhu výkonu trestu odnětí svobody pak znamená ještě další faktické zpřísnění tohoto trestu. Za těchto okolností je nutné vyzdvihnout požadavek na efektivní soudní kontrolu opatření, jimiž dochází ke zpřísnování podmínek výkonu tohoto trestu.

[26] V projednávané věci přitom stěžovatel nebrojil pouze proti samotnému krizovému opatření. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by Nejvyšší správní soud závěrům městského soudu nic vytknout. Stěžovatel však napadl též nařízení, kterým žalovaná krizové opatření implementovala, stejně jako se domáhal, aby mu žalovaná umožnila přijímat návštěvy, tedy

pokračování

aby ukončila svůj nezákonný zásah spočívající v bránění přijímání návštěv ve výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel tedy nebrojil pouze proti abstraktnímu právnímu aktu, nýbrž rovněž proti jeho prováděcímu internímu předpisu a z nich vyplývajícího zásahu do jeho zákonem garantovaného práva na přijímání návštěv ve věznici. Stěžovatel přitom tento zásah nespatořoval v samotné existenci právního předpisu, nýbrž až v jednání žalované, která mu na jeho základě znemožnila přijímat návštěvy v průběhu výkonu trestu odnětí svobody.

[27] Městský soud tedy pochybil, když zásahovou žalobu pro nedostatek podmínek řízení odmítl. Ve vztahu k výroku IV. napadeného usnesení byl tedy naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[28] Závěrečný požadavek stěžovatele na přikázání věci k projednání jinému senátu je nutno podle obsahu posoudit jako námitku podjatosti směřující proti senátu městského soudu rozhodujícímu v posuzované věci, tedy o kasační námitku spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 74/2010 - 89). Z povahy věci nemůže totiž jít o návrh na přikázání věci, neboť soudní řád správní ve svém § 9 umožňuje pouze přikázání věci jinému soudu, nikoliv jinému senátu téhož soudu. Výše uvedenou námitku podjatosti soudců osmého senátu správního úseku městského soudu přitom neshledal kasační soud důvodnou, jelikož tato není adekvátně zdůvodněna, když stěžovatel nespecifikoval skutečnosti, z nichž podjatost dovozuje [§ 8 odst. 5 s. ř. s.]. Pokud by snad měl zdejší soud posoudit ostatní kasační námitky stěžovatele a ty vztáhnout k namítané podjatosti, ani v takovém případě by neshledal námitku podjatosti důvodnou, jelikož důvodem k vyloučení soudce nemůžou být okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci [§ 8 odst. 1 s. ř. s.]. V postupu soudce při projednávání konkrétní věci se totiž projevuje samotný výkon soudnictví a tyto okolnosti samy o sobě nemohou být důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 Ads 46/2017 - 84).

IV. Závěr

[29] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výroku III. napadeného usnesení podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl a proti jeho výroku II. podle § 120 a § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Naopak výrok I., stejně jako výrok IV. a na něho navazující výrok V. napadeného usnesení o nákladech žalobního řízení Nejvyšší správní soud považuje z uvedených důvodů za nezákonné. Proto v tomto ohledu shledal kasační stížnost důvodnou, podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. tyto výroky zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku a bude vycházet z toho, že jsou splněny podmínky pro vedení řízení o zásahové žalobě a pro účely žádosti stěžovatele o přiznání osvobození od soudních poplatků ji nelze považovat za případ zneužití práva. Městský soud v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu